

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de găsire a datelor sau transmisă în nicio formă și prin niciun mijloc, electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără permisiunea deținătorului drepturilor de autor și a editurii.

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Children's Books,
o divizie a HarperCollins Publishers.

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Incorigibili de la Ashton Place. Urletul misterios
Maryrose Wood

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și filii
Redactor: Gabriela Trăsculescu
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Wood, Maryrose

Incorigibili de la Ashton Place / Maryrose Wood;
trad. din lb. engleză de Diana Dorobanțu. – București: Litera, 2020
2 vol.

ISBN 978-606-33-5287-4

Vol. 1. : Urletul misterios. - 2020. - ISBN 978-606-33-5289-8
I. Dorobanțu, Diana (trad.)
821.111

MARYROSE WOOD

URLETUL MISTERIOS

Ilustrații de JON KLASSEN

Traducere din limba engleză de Diana Dorobanțu

LITERA
București
2020

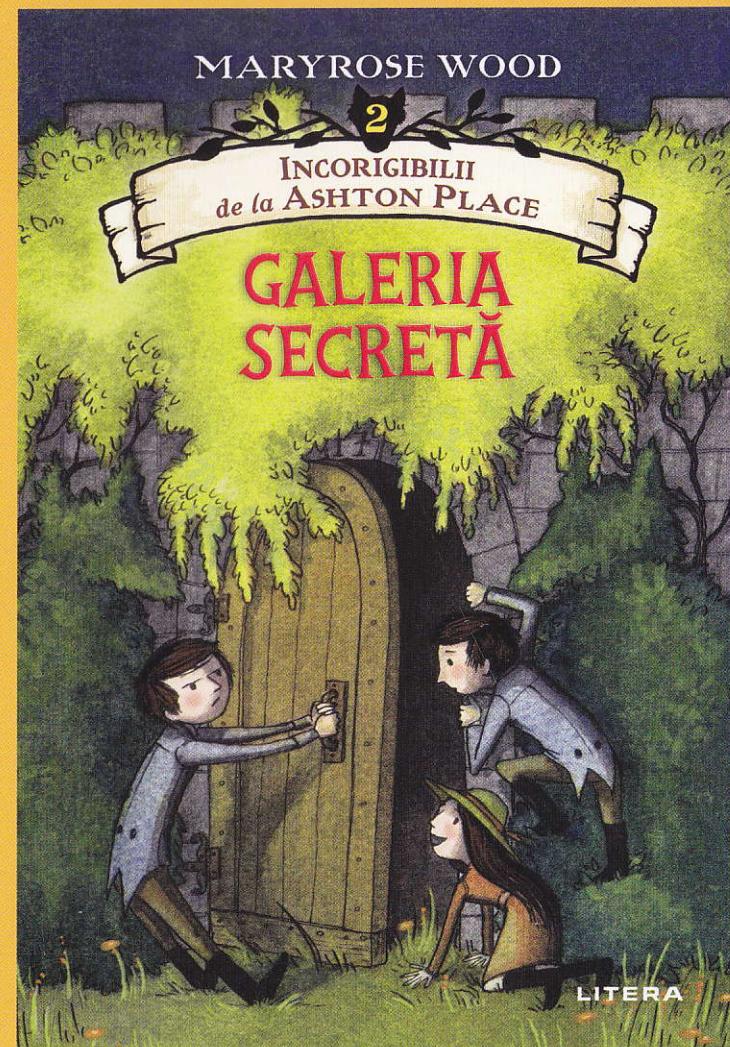
Încât înimă vine să răchiui de bucurie. Îi salut și le mulțumesc numeroșilor membri ai familiei mele devote și prietenilor, ale căror răbdare și energie constructivă au ajutat scriitorul din mine să nu alunece prea mult pe pantă în jos, în special lui Beatrix, Harry, Laury, Manei, lui Andrew, Joe și, desigur, lui Bob. Lil', câinele, merită o plecăciune și un scăpinat după urechi. Sincere mulțumiri profesorului Michael Oil pentru comentariile sale utile, mai ales în ceea ce privește opera lui Henry Wadsworth Longfellow. Fragmente din această carte au fost scrise și revizuite pe parcursul mai multor popasuri încântătoare la Lasagna Cottage Writer's Sanctuary și Snack Shack; pentru asta, mă simt profund recunoscătoare. (Colegilor mei de breaslă: nu vă osteniți să faceti rezervare; cazarea se face doar pe bază de invitație și, sincer, spațiul nu este prea generos în cabană. Cu toate astea, au o lasagna delicioasă.)

Maryrose Wood
17 aprilie 2009

CUPRINS

CAPITOLUL ÎNTÂI	5
<i>O casă este abandonată în speranța de a fi găsită alta</i>	
CAPITOLUL AL DOILEA	19
<i>Penelope și Lady Constance poartă o conversație pe fundalul unor sunete ciudate</i>	
CAPITOLUL AL TREILEA	37
<i>Este dezvăluită sursa hăslitului misterios</i>	
CAPITOLUL AL PATRULEA	53
<i>Lordul Fredrick relatează o poveste absolut incredibilă!</i>	
CAPITOLUL AL CINCILEA	70
<i>Problema pantalonilor este rezolvată rapid</i>	
CAPITOLUL AL ȘASELEA	93
<i>Copiii lor li se dă numele potrivit</i>	
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA	110
<i>Puterea poeziei are ca rezultat o invitație nedorită</i>	
CAPITOLUL AL OPTULEA	130
<i>O guvernantă căreia îi e dor de casă se întreabă: Ce ar face Agatha Swanburne?</i>	
CAPITOLUL AL NOUĂLEA	145
<i>Lipsa unei cărți provoacă mare vâlvă</i>	

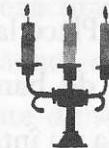
CAPITOLUL AL ZECELEA	174
<i>O ieșire la cumpărături conduce la o ceartă pe tema actorilor</i>	
CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA	201
<i>Pregătirile sunt gata; nu mai e nimic de făcut decât să ne rugăm</i>	
CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA	220
<i>După o așteptare plină de nerăbdare, încep festivitățile</i>	
CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA	243
<i>Totuși, petrecerea nu se desfășoară întocmai cum fusese planificat</i>	
CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA	272
<i>După sfârșitul haosului, are loc o descoperire tulburătoare!</i>	
CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA ȘI ULTIMUL	297
<i>Lordul Fredrick cere o pastilă și este hotărâtă soarta copiilor</i>	
EPILOG	319
MULTUMIRI	325

Pentru Mike
M.W.

Translație de Adina Pătrășcanu
ediție Iulian Oprea

înțeleaptă de jucărie și săptămânile al
cei din urmă sucură deosebit de scăzute.
Perechi zăpada, cel puțin, să se
lase săptămâni în următorul bunică cu
o delirante să măsură de imponență.

CAPITOLUL ÎNTÂI

O casă este abandonată în speranța de a fi găsită altă

NU ERA PENTRU PRIMA OARĂ CÂND DOMNI-
ȘOARA PENELOPE LUMLEY călătorea cu trenul,
dar era pentru prima oară când făcea acest lucru
neînsotită.

După cum probabil știi, să călătorești singur este
cu totul altă mâncare de pește decât să călătorești îm-
preună cu cineva. Devii anxios, mai ales atunci când te
îndrepti spre un loc necunoscut, o casă nouă, un inter-
viu de angajare sau (ca în cazul domnișoarei Lumley)
un interviu de angajare într-un loc necunoscut care ar
putea foarte bine să devină noua ei casă.

Cu siguranță, avea destule motive pentru care să-și facă griji. În timpul călătoriei, printre gândurile care o nelinișteau, se numărau următoarele:

Va ajunge la Ashton Place la timp pentru interviu sau trenul va fi atacat de bandiți mascați care vor lua pasagerii ostatici? Ea nu întâlnise niciodată vreun bandit, dar citise despre astfel de pățanii în cărți și i se făcea pielea de găină doar gândindu-se la asta.

Va fi în stare să răspundă corect dacă potențialii ei angajatori ar întreba-o, să zicem, care sunt capitalele țărilor din Europa Centrală? „Capitala Ungariei este Budapesta!“ repeta în gând, taca-taca-tac!, în ritmul roțiilor de tren. „Capitala Poloniei este Varșovia!“

I se va oferi ceai și pâine prăjită la sosire și, dacă va fi aşa, își va mânji cu marmeladă rochia și va fugi din cameră plângând?

În mod clar, să fii anxios este o ocupație cu normă întreagă și destul de epuizantă. Poate aşa se explică motivul pentru care domnișoara Lumley, în ciuda incapacității ei de a-și aminti numele capitalei Norvegiei și a reticenței de a-și deranja părul în caz că își lăsa capul pe spătarul scaunului, cedă până la

urmă, legănătă de mișcarea și zgomotul liniștitor al trenului. Pentru moment cel puțin, încetase să se îngrijoreze, căci adormise profund.

Pentru a reda cu exactitate: se adâncise într-un vis din vremuri de altădată, cu râsete, prăjituri Black Forest și pajiști sărutate de soare, de unde răsunau trilurile unor păsări adorabile...

– Domnișoară? Domnișoară? Conductorul stătea pe culoarul de lângă scaunul ei și vorbea un pic mai tare decât ar fi făcut-o în mod obișnuit, pentru a acoperi scrâșnetul frânelor de tren.

– Ne-au atacat bandiții? sări domnișoara Lumley, pe jumătate adormită. Dacă e pe-așa, chiar de sunt neînarmată, voi lupta!

– Nu e niciun bandit, domnișoară. Conductorul părea destul de jenat. Iertați-mă că v-am deranjat, dar ajungem în Gara Ashton. Pot să vă scot bagajele din tren?

După cum spunea odată o femeie foarte înțeleaptă (despre care vom afla mai multe în curând), „Nu există ceas deșteptător mai bun decât jena“, iar în momentul în care conductorul rostise cuvântul

Promițătoare de Origine Modestă. În anii petrecuți la acea școală respectabilă, domnișoara Lumley învățase foarte multe, atât din domeniul disciplinor academice, cât și filozofice. La baza pregăririi ei se aflau principiile Agathei Swanburne, fondatoarea școlii și o femeie de un bun-simț remarcabil (ea era, aşa cum ați ghicit deja, femeia foarte înțeleaptă despre care am pomenit mai devreme). Aceste judecăți de valoare nu difereau cu mult de cele din prăjiturile cu răvaș de la restaurantele chinezesti – deși puteți fi siguri că nici Agatha Swanburne, nici domnișoara Lumley nu puseseră vreodată piciorul într-un astfel de loc.

Domnișoara Lumley era destul de convinsă că Agatha Swanburne nu ar ceda nervos doar pentru că s-ar afla singură pe un peron de gară într-un oraș necunoscut, înconjurată de puținele bunuri pe care le avea și dorindu-și să nu fi trebuit să părăsească niciodată școala ei iubită pentru a-și croi propriul drum în viață. Dar nu avea de ales. Domnișoara Lumley absolvide studiile (trebuie spus: cu un an mai devreme, prima din clasă) și nu mai avea loc la Academie, „care, din cauza fluxului constant de

Tinere Promițătoare de Origine Modestă, de-abia aştepta să se elibereze un loc!“ Aşa îi explicase situația domnișoara Charlotte Mortimer, amabila directoare de la Swanburne.

„Viața unei persoane se poate schimba foarte mult în doar două zile“, se gândi domnișoara Lumley. Și totuși, își reaminti ea, „Agatha Swanburne nu ar pierde nicio clipă îngrijorându-se din pricina unor lucruri în legătură cu care nu avea ce să facă, a unor evenimente care nu se întâmplaseră încă sau a unor subiecte inutil de abordat. Nici nu și-ar frământa mâinile și nu ar închide ochii, prefăcându-se, doar pentru o clipă, că domnișoara Charlotte Mortimer o ține de mâna și că, atunci când îi va deschide, va fi înconjurată de oameni și locuri cunoscute, și viața ei va rămâne neschimbată.

Nu, Agatha Swanburne s-ar așeza liniștită pe valiză și, în timp ce ar aștepta să fie condusă spre Ashton Place, și-ar scoate, probabil, volumul preferat de poezii, ca să-i treacă timpul mai repede. Și exact asta făcu și domnișoara Penelope Lumley. O fi ea Tânără și singură într-un loc necunoscut, fără un cămin al ei unde să se întoarcă, în drum spre un interviu pentru

un loc de muncă, dar era mult mai puternică decât indicau actualele circumstanțe.

Se putea considera o fată Swanburne în adevăratul sens al cuvântului.

UNA DIN TRE JUDECĂȚILE DE VALOARE ALE AGATHEI SWANBURNE, pe care Penelope o auzise deseori (puteți să o numiți Penelope de acum încolo, întrucât deja ați cunoscut-o), era aceasta: „Toate cărțile sunt judecate doar după coperte, *până în momentul în care sunt citite*“.

Până acum nu înțelesese adevăratul sens al acestei expresii. Imagineați-vă: o fată de cincisprezece ani, cu figură studioasă, îmbrăcată extrem de îngrijit, cocoțată pe o valiză uzată imensă și citind un volum obscur de poezii – ce descriere s-ar fi putut potrivi mai bine cu imaginea pe care și-ar fi făcut-o orice persoană ratională despre cum trebuie să arate o Tânără guvernantă?

Era, așa cum se spune în zilele noastre, o potrivire perfectă. Fără îndoială, acesta era și motivul pentru care vizitul de la Ashton Place o recunoscuse pe

Penelope într-o clipă, de cum o văzuse pe peron. În ciuda vîrstei ei fragede, i se adresase cu tot respectul datorat unui profesor experimentat. Nu se plânsese nici din cauza greutății alarmante a valizei.

– Plină de cărți, bănuiesc? mormăi el, în timp ce o ridică în trăsură.

Apoi îi ținu portiera deschisă, să urce. Penelope ezită.

– Pot să călătoresc afară, lângă dumneavoastră? întrebă ea. Vremea este atât de plăcută și sunt curioasă să văd cum arată orașul Ashton, în cazul în care mi se va cere să rămân, adăugă ea pe un ton care speră să sună suficient de smerit. Fetele Swanburne erau încurajate să fie sigure pe ele și îndrăznețe, dar domnișoara Mortimer o sfătuise, de asemenea, pe Penelope să afișeze o anumită reținere atunci când întâlnea oameni noi – „doar până ce *vă cunoașteți* mai bine“, explicase ea. Penelope considerase întotdeauna că sfaturile domnișoarei Mortimer erau bune de urmat.

– Hm! spuse vizitul, dar o ajută pe Penelope să urce lângă el, pe banchetă. Tânără observă cu admirație hainele strălucitoare ale cailor. Slăbiciunea ei pentru animale era bine cunoscută la Swanburne –

Respect de fapt, acest detaliu îi atrăsesese atenția domnișoarei Mortimer când citise anunțul pentru postul respectiv. Era posibil să fi trecut doar o săptămână de la acea zi fatidică? Dacă închidea ochii, Penelope încă putea auzi vocea domnișoarei Mortimer...

„Fii atente, fetelor: «Se caută *urgent* guvernantă dinamică pentru trei copii plini de viață».“

Domnișoara Mortimer lua adesea micul dejun împreună cu elevele ei preferate și ctea ziarul cu voce tare, în timp ce ele își înfuleau fulgii de ovăz cu lapte.

„Cerințe obligatorii: limbile franceză și latină, istorie, bune maniere, desen și muzică – *Experiența în ceea ce privește animalele reprezintă un avantaj*. Animale! Ați auzit? Este slujba perfectă pentru tine, Penny, dragă!“ Vocea ei blândă era înflăcărată și plină de convingere, în timp ce îi înmâna lui Penelope pagina ruptă din ultima ediție a *Heathcote, All Year Round* (acum ilustrată). „Fără comentarii! Trebuie să mergi la interviu. Îți voi face imediat scrisoarea de recomandare.“

Acum, aceeași pagină de ziar era îndoită cu grijă și așezată în volumul de poezii al lui Penelope, servind

atât drept semn de carte, cât și spera ea, drept amuleta purtătoare de noroc. „Copiii reiese că sunt profund atașați de animalele lor de companie“, își spunea ea în timp ce caii tropăiau pe drumul din pădurea străveche ce despărțea micul oraș de moșie, „ceea ce înseamnă că, probabil, provin dintr-o familie blândă și veselă, deci ne vom înțelege cu toții de minune.“

Ideea era atât de reconfortantă, încât aproape că îl întrebă pe vizitu ce fel de animale se putea aștepta să găsească la Ashton Place. Speră sincer să aibă ponei. Penelope își dorise în secret un ponei încă de când era fetiță și descoperise cărțile din seria *Dii, Rainbow, dii!* în biblioteca de la Swanburne. Aventurile lui Rainbow și ale tinerei sale stăpâne, Edith-Anne Pevington, o încântaseră în orele fără număr pe care le petrecuse stând ghemuită pe scaunul de lângă fereastra biroului domnișoarei Mortimer. În special volumul intitulat *Silky Nărăvașul*, în care Rainbow, cu blândețea ei caracteristică, salvează de la o soartă groaznică un ponei nărăvaș de la o fermă vecină, îi lăsase o impresie deosebit de puternică. Penelope nici nu-și mai amintea de câte ori îl citise.